

SERIEMOORDENAARS werd gevraagd wat ze de eerste keer hadden gevoeld, of het gruwelijk was geweest om te doden. Eigenlijk niet echt, antwoordden ze. Op de beveiligingscamera's van restaurants is te zien waar moordenaars gaan lunchen voordat ze zich voor de trein werpen, of vlak nadat ze een kind hebben vermoord en onder een hotelbed hebben verstopt. De obers zeggen allemaal dat ze trek hebben, en dat ze een opgeruimde en vriendelijke indruk maken. We zijn voor 99% normaal, zeggen mensen die een familielid hebben vermoord, het verschil is maar 1%, dat is alles wat ons onderscheidt van criminelen. Een flits, hoe genaamd niets, tussen ervoor en daarna. Aan zulke afwijkingen loop ik te denken – je kunt er verder niets mee en het kost alleen maar tijd – en ondertussen kauw ik op aardbeienkauwgum. De ene na de andere, ik kauw erop, boor mijn tanden erin, blaas een belletje, het is de kauwgum waar zij gek op zijn, ik koop nog steeds van die voordeelpakken die bij de kassa's van de supermarkt liggen. Zonder suiker, wat J lekker vindt, met een vloeibare kern van aardbei, wat E lekker vindt. Ik blijf tot de Auchan dichtgaat, in het weekend heb ik minder keus en hang ik rond op andere plekken waar ik ze tegen zou kunnen komen. Ik heb ze twee keer gezien bij de schappen met drank – likeur op basis van wodka, aromatische dranken op basis van rum, aperitieven, pastis als afzakkertje, prosecco, cava, halfdroge champagne – hij laadde het hele winkelwagentje vol – bubbelwijnen, ciders, cocktails – en de jongens stonden hem braaf te helpen, op een rijtje, terwijl hun vader de flessen om en om eerst aan de een en dan

aan de ander doorgaf. Zoals in de oorlog de vrijwilligers de eerste levensbehoeften voor de soldaten doorgeven, vervolgens eindigt alles in het ondergrondse zwembad dat ze niet hebben gemeld bij de belastingdienst. Het lijkt erop dat ze een groot feest gaan geven, vast en zeker met stellen en vrienden uit de streek, met andere kinderen van hun leeftijd, en ongetwijfeld blijven ze allemaal slapen in de stapelbedden, op de zolder en de vlieringen, de volwassenen met hun glas in de hand languit ergens op de vloeren van de twee verdiepingen. Naderhand zullen sommige gasten hun wijngaarden verkopen, terechtkomen in de geweldige neerwaartse spiraal van schulden bij de staatskas en op een vroege morgen van het viaduct van Saint-Satur springen. Ik loop door de gangpaden, ik weet inmiddels waar de beveiligingscamera's hangen, daarna verstop ik me een flinke poos op het herentoilet voor als er eentje opeens hoognodig moet plassen, de onderbroek al nat. Het is altijd hetzelfde, plassen na een lange schooldag, al pissen ze meestal liever buiten tegen de door de fanaten uit de regio geparkeerde oldtimer motoren. Ik loop door de speelgoedafdeling; vroeger kon ik een robotje op batterijen voor ze pikken, dan betaalde ik er een en verstopte ik de andere tot hun grote pret onder mijn t-shirt of in mijn korte broek, en wanneer ik dan in de auto het robotje tevoorschijn haalde, gierden we het uit om die goocheltruc. Hier heeft mama er nog een gevonden, verrassing, daar komt hij uit mijn korte broek, uit mijn slipje, als een konijn uit de hoge hoed. Twee keer ben ik ze tegengekomen sinds de uitspraak, ik kan niet met zekerheid zeggen of ze me groetten, volgens mij wel, eentje stak zijn hand op, de ander glimlachte, ik stak ook mijn hand op en glimlachte. Ik loop langs de schappen met stekkerdozen, verlengsnoeren en kabels, alles zou eruit komen, daar kan je donder op zeggen, het totale verlangen, de uitzinnige, tomeloze vreugde, misselijkma-

kend. Voorover gebogen ren ik de winkel uit, de parkeerplaats op, omdat ik vreselijk moet kokhalzen, steeds erger, een pelikaanbek wagenwijd open. Daar zie ik ze uit de verte gedrieën met het bomvolle winkelwagentje naar buiten komen en de nieuwe auto opendoen, welk merk is het, ik heb nooit verstand gehad van merken, een Audi, een Clio, een cabrio, een tank, maar wat ik wel weet is dat ie gloednieuw is. Met zijn tweeën helpen ze hun vader alles in de achterbak te laden, flessen en verpakte slagroomtoetjes. Ik wil weer naar binnen, maar de supermarkt gaat sluiten. Alstublieft, toe, alstublieft, ik doe latin dansjes en sta als een kind te springen voor de rolluiken, en op een holletje, bezweet, mag ik naar binnen, een halvegare. Ik koop gerookte varkensworstjes, zakken chips met mosterd-, azijn-, baconsmaak, diepvriesdingen, zakken Thaise rijst, en stop alles in mijn hoodie, dank u wel, dank u wel, dat is heel vriendelijk van u. Ik denk dat ze vol walging naar me kijken, zelfs als ik me zou aanbieden in de garage voor tweedehands auto's zouden ze me nog niet aanraken. Maar reken niet op mij, ik ga mezelf niet aanbieden, je kunt nooit van tevoren weten waarin iemand kan veranderen.

Volgens de uitspraak is mijn huurwoning te krap, een soort gang met weinig ramen en deuren om de warmte binnen te houden. Volgens de uitspraak is mijn woning verwaarloosd, ongeschikt om de broertjes te ontvangen, ik mag ze in een omgangshuis één keer per maand zien, minder dan familieleden van terroristen. Een neutrale plek waar ik tijdens de ontmoeting de vader de ene sigaret na de andere kan zien roken. Af en toe kan ik het gesprek en de spelletjes die we moeten doen niet volgen door alle rook die hij uitblaast. Fff, fff, fff, hij blaast wolkjes, schrijft boodschappen in de lucht, iets wil hij me zeggen met die kringetjes, hij leidt me af, ik heb er wat van gezegd, maar ik

geloof dat de aanwezige sociaal werkster het verkeerd opvatte, ze schreef iets op voor haar verslag en toen heb ik het er verder maar bij gelaten. De eerste maanden ging ik in mijn huiskloffie, zo loop ik er altijd bij, wie heeft er nou zin om iets goudkleurigs te dragen, met kantjes, of een roze sweater met applicaties. Vanaf dat ik uit bed was wachtte ik met een koffie bij de Loire tot het 15:30 uur was en ging dan lopend naar het centrum. In het uitgestorven Saint-Satur gluurde ik huis voor huis naar binnen, de meeste waren verlaten, ik zag de gotische sfeer in die dichte, verstikkende kamers, de plafonds zwartgeblakerd door de brandjes, de lange houten banken her en der onder de bomen, waar ze ooit moeten hebben gezopen tot ze erbij neervielen. Soms, wanneer ik tijd zat had, maakte ik de kettingen open of sprong ik over een hek en sloop ik die krotten binnen die twee eeuwen geleden luxueus en statig waren en vandaag de dag een plek zijn voor dronkenlappen en verslaafden, nachtelijk vee op zoek naar wat rantsoen. Toen de Staat me eindelijk een pro deo advocaat had toegewezen, bekeek ze me van top tot teen en zei: madame, er zijn kledingvoorschriften die u moet respecteren als u een kans wilt maken om te winnen. Bij een zaak zoals de uwe, kunt u niet aankomen in leer, in een tiggerprint, met een diep décolleté en op klompsandalen, dat doet uw zaak geen goed, begrijpt u? Als u niet meewerkt kan ik u niet vertegenwoordigen. Diezelfde avond stuurde ze me toen ik net op de rotonde in Sancerre zat een bericht met een lijstje kledingsuggesties voor de bezoekdagen, dat las als een dieet voor een suikerpatiënt. Het water uit de fontein stroomt onder mijn voeten door de vieze kanalen tjokvol vissen, het werd die dag snel donker terwijl ik nadacht over wat voor kleren ik moest kopen in de Colruyt-supermarkt of in de aanbiedingen bij de Gemo – een zwarte broek, heb ik niet, vrouwelijke of eenvoudige schoenen, heb ik